

Vrouw

Linda Polman

‘Waaanzinnig,’ zei een stralende Jeanine Hennis-Plasschaert tegen een verslaggever van het NOS Journaal. Ze was zojuist niet alleen tot minister benoemd, maar tot minister op het ministerie van haar dromen.

Is de benoeming omgekeerd ook een droom? Ik raadpleegde een studie over het verband tussen vrouwen en defensiebudgetten – uitgevoerd door de A&M University in Texas, maar toch interessant. Onderzoeksvraag: heeft het percentage vrouwen in wetgevende instituties invloed op het defensiebeleid van een land? Van tweeëntwintig democratisch bestuurde landen werd de beleidsvoering tussen 1970 en 2000 geanalyseerd. U vermoedde het al: hoe meer vrouwen in parlementen en ministeries, hoe minder een land aan defensie besteedt. Vrouwen zijn gemiddeld nu eenmaal gecompasseerder dan mannen. Neem de allereerste vrouw ooit gekozen in het Amerikaanse *House of Representatives* (1916). Het eerste wat deze Jeannette Renkin deed was tegenstemmen – als enige – op het voorstel om mee te doen in de Eerste Wereldoorlog. In 1941 deed ze het wéér: ze stemde als enige tegen de oorlogsverklaring aan Japan. ‘Als vrouw kan ik niet ten strijde trekken en ik weiger iemand anders naar een oorlog te sturen,’ verklaarde ze. En *Secretary of State* Hillary Rodham Clinton lijkt soms net een ijskoningin, maar ook in haar gloeit een vrouw. ‘Als ik in oktober 2002 president was geweest, zou ik u nóóit hebben gevraagd om mijn aandacht van Afghanistan naar Irak te mogen verleggen en zou ik die oorlog ook absoluut nooit begonnen zijn,’ zei ze in een toespraak tot de Senaat.

De onderzoekers van A&M University berekenden dat een toename van het aantal vrouwelijke parlementariërs met 1 procent gemiddeld leidt tot een afname met 1 procent van de nationale bestedingen aan defensie. Echter: benoem een vrouw tot minister van Defensie en de defensieuitgaven kunnen maar zo met 2,5 procent omhoog schieten! Dat komt, zeggen de onderzoekers, omdat vrouwen op hoge, door

mannen gedomineerde posities onwillekeurig gaan lopen bewijzen dat ze net zo hard en gemeen, zo niet harder en gemener dan die mannen zijn. Zet diezelfde vrouwelijke minister in een omgeving met veel vrouwen om zich heen en haar uitgaven zullen lager zijn, omdat ze minder behoefte voelt om haar stoerheid te bewijzen. De ideale situatie voor u is dus een vrouwelijke minister en weinig vrouwen in het parlement. Jammer: het zijn er 58. Dat zijn er vier minder dan twee jaar geleden, maar toch best veel.

Volgens mij is Hennis-Plasschaert altijd stoer trouwens. In januari trad ze in de arena van Pauw & Witteman aan tegen Henk Kuipers, president van motorclub Satudarah. Een beest van een kerel, kaal hoofd, ten minste 55 tatoeages, verpakt in luidkrakend leer. Zijn vriendjes had hij meegenomen: de studio zat vol boos kijkende kaalgeschoren giganten. Hennis-Plasschaert was met staatssecretaris van Veiligheid en Justitie Teeven een onderzoek gestart naar vermeende criminele activiteiten van Satudarah en Henk Kuipers had graag dat ze daar mee ophield. Recente invallen bij Satudarah-leden hadden weliswaar handgranaten en zelfs een raketwerper opgeleverd, maar volgens de president zat er aan elke vereniging wel een smetje. Hij noemde de katholieke kerk en kindermisbruik als voorbeeld.

Zij was zelf ook dol op motorrijden, repliceerde Hennis-Plasschaert, maar zij had op een toertochtje handgranaten noch een raketwerper nodig, dus dat onderzoek naar waarom Satudarah-leden die wél nodig dachten te hebben ging gewoon door. Drie keer groter en breder, staarde de motorduivel naar het kleine blonde goedgebekte ding tegenover zich met een blik die zei: ‘als jij nou je kwek niet houdt, breek ik je doormidden’. Ze keek terug met een stralende glimlach die geen moment van haar lippen week.

Voor de duvel niet bang, deze minister. Die bezuinigingen gaan gewoon door. ■